

Betraktelse Matteusevangeliet 27:32

Varför tillåter Gud det? Senaste tiden har jag i samtal, artiklar och sociala medier mött frågor om lidande, föranledda av coronapandemin. Ett inlägg på Facebook av en präst i ett mellaneuropeiskt land berörde mig särskilt. Jag har tagit avstamp i hans tankar och vill med dessa rader bidra till det öppna samtalet om tro och liv, som jag nämnde i min förra betraktelse om lärjungen Tomas.

Varför tillåter Gud det? Frågan dyker upp när lidandet kommer så nära in på huden att vi inte kan förtränga det. Det kan gälla krig, naturkatastrofer, flyktingars situation – och nu: corona.

Lidandets fråga har människor funderat på i tusentals år. En del undrar hur lidande går ihop med tron på en kärleksfull Gud, andra ser lidandet som ett bevis på att Gud inte finns. Man kan tänka på olika sätt, och man kan pröva olika nycklar som eventuellt kan hjälpa att låsa upp frågan.

Varför tillåter Gud det? Det är ett sätt att ställa frågan, men man kan också vända på frågan:

Men vad skall en kärleksfull Gud göra då? Vad skulle Gud ha gjort på marknaden i Wuhan där vilda djur förvaras under förfärliga förhållanden, i stora antal, och tätt ihop med människor? Vad skall en kärleksfull Gud göra åt det? Skall Gud skicka en blixn på människorna som livnär sig av dessa djurmarknader? Vad skall Gud göra i denna och i alla andra orättfärdiga situationer? Skall Gud böja gevärspiporna på vapen så de inte kan användas i krig och våld på jorden? Vad skall Gud göra så att klimatet inte förstörs? Vad skall Gud göra i flyktinglägret, där det inte finns någon chans att utöva social distansering för att inte bli smittad? Skall Gud öppna de europeiska gränserna så att flyktingarna kan hitta ett hem någonstans?

Människor önskar ibland en stark ledare som pekar med hela armen och ställer till rätta. Människor önskar ibland att Gud var den starka ledaren som pekade med hela armen. Men vi måste inse, du och jag, att vi aldrig skulle komma undan ett sådant ingripande oberörda. Om Gud bestämde sig för att ställa allt tillrätta och inte längre skulle tillåta någon orättfärdighet (inte ens min pytte lilla triviala vardagsondska) så skulle du och jag inte lämnas oberörda. Om Gud grep in i världen som den starke ledaren skulle vi bli marionetter utan egen vilja. Vi skulle inte kunna välja vilka bananer eller kläder vi vill köpa, vilka hus vi skall bo i, hur våra pengar används. För allt detta hänger också ihop med världens lidande. Vi måste fundera flera varv på vad det praktiskt skulle innebära att Gud grep in och pekade med rak arm. Istället måste vi fundera på frågan: *Vad skulle Jesus göra?* Utan Jesus och evangelierna hamnar vi lätt vilse i tankarna. (Här kan man pausa läsningen och fundera en stund...)

Men vad skall en kärleksfull Gud göra då?

Vi har precis vandrat genom påsktiden. Ibland vill vi snabbspola den fram till påskdagens jubelrop: "Kristus är uppstånden!". Kanske är snabbspolningen något som utmärker vår tid. Vi vill inte dröja kvar för länge vid långfredagens lidande. Idag skall vi dröja en stund vid Via Dolorosa, lidandets väg. Via Dolorosa är den väg många identifierar sig med som lever under andra omständigheter

än vad vi gör här, människor på flykt, i fattigdom, i krigets skugga. De ser Via Dolorosa som *sin* väg och de ser att Jesus vandrar där *tillsammans* med dem.

När Simon från Kyrene får hjälpa Jesus att bära korset ett stycke längs Via Dolorosa får vi en bild av *Gud och människa tillsammans* på lidandets väg. Bärande samma börda. Under korsets tyngd bär Jesus hela världens börda, även din och min. Kanske kan vi utifrån bilden med Jesus och Simon närma oss frågan vad en kärleksfull Gud kan göra åt världens lidande. Jesus fick namnet Immanuel som betyder "Gud med oss" - Gud *tillsammans* med oss. Jesus kom hit för att han älskar oss (Joh 3:16). Jesus vandrade människors vägar, och vandrar dem fortfarande med oss. Jesus var och är mitt ibland oss, närmare än vi anar. Jesus är med oss. Som VÄN. En vän kan inte ta bort lidandet från min livsväg, men en vän finns och stannar vid min sida, både i goda och onda tider.

Jesu korsvandring påminner oss om Jesusvägen. Den upp och nedvända vägen. Jesus kom inte som den diktatoriske kungen pekandes med rak arm utan Jesus på ett helt annat sätt, som den lidande konungen... ödmjuk och ridande på en åsna... tvättandes lärjungars fötter... ångestfylld i Getsemane... lidande på ett kors... - din och min vän. Vi är inte utelämnade att vandra ensamma genom lidande. Inte ens i dödsskuggans dal som psalm 23 påminner om. Därför behöver vi inte förtvivla. Vi har en VÄN med oss på livsvandringen. *Igenom* smärta, lidande, dödsskuggans dal.

I en tid när vi skall hålla social distans kan vi påminna oss om att det enda Jesus kan smitta oss med är barmhärtighet, kärlek och vänskap. En kärlek som också kan öppna vårt hjärta för vår nästa och genom oss våra val och handlingar minska lidandet i världen. Som Jesu händer och fötter, öron och ögon är vi inbjudna att leva i världen.

Med dessa rader vill jag väcka funderingar och samtal om tro och liv. Vad tänker du? Vad känner du när du läser detta? Samtala gärna med Gud i bön om dina tankar och känslor.

Jag vill avslutningsvis skicka med dig en med en psalmvers, skriven av Dietrich Bonhoeffer. Han var präst i den tyska motståndskyrkan. Psalmerna skrev Dietrich runt årsskiftet 1944/45, bara kort innan han skulle avrättas i koncentrationsläger. Psalmerna skrev han till sina medfångar, när ingen visste vad morgondagen bar med sig.

*Av goda makter underbart bevarad,
det främmande och nya väntar jag.
Guds nåd är ny var afton och var morgon.
Han väntar oss i varje nyväckt dag.*

Esgrim Rommel